No. 154. 1839.

VLISSINGSCHE COURANT.

Dingsdag 24 December.

De Uitgave dezer Courant geschiedt des Dingsdags, Donderdags en Zaturdags. De prijs van het Abonnement, voor drie maanden, is ƒ 2,25, en franco per post ƒ 2,50. De Advertentien behooren op ongezegeld papier te worden ingeleverd. Dezelve worden gerekend tegen 20 ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs, van 1 tot 6 regels, is ƒ 1,20, en voor iederen regel daarboven 20 ct.; behalve het, voor elke Advertentie, aan het Rijk verschuldigde Zegelregt van 35 ct. Brieven enz., franco.

[illegible]

(*Over de leeningswet.*)

Wij hebben, bij een onzer vorige artikelen, doen opmerken, dat, zoo er ooit een tijd bestond, in welken de Natie geregtigd kon worden geacht, de beweegredenen voor de stemmingen harer vertegenwoordigers te kennen en te beoordeelen, zulks gewis de tegenwoordige is.

Wij zullen dus met die vrijmoedigheid, welke wij uit onze door de grondwet geheiligde regten putten, zoo kort doenlijk, de opgegevene beweegredenen van sommige volksvertegenwoordigers, welke blijkens de *Staats-Courant* voor of tegen de leeningswet gesproken hebben, onderzoeken en daaromtrent onze meening zeggen.

De Heer Snouck Hurgronje dan, heeft het eerst gesproken en zal vóór de wet stemmen.

Wel hadden de voordragten, in October ll. door den Minister gedaan, op Z. E. G. eenen *onaangenamen* indruk gemaakt, doch na een onderzoek, waaruit zulke aanzienlijke behoeften waren ontstaan, had hij de onderhavige wet uit een *geheel ander* oogpunt [dat zal dan denkelijk een *aangenaam* oogpunt zijn,] leeren bezien, en was tot de overtuiging gekomen, dat, door de tegenwoordige wet, niet zoo zeer eene nieuwe schuld zal worden gevormd, dan wel eene oude (namelijk die van 40 millioenen) worden afbetaald.

De Heer S. H. blijkt dus het maken dezer schuld alleen van het standpunt der Regering, en niet van dat des vertegenwoordigers en der Natie te hebben willen beschouwen. Voor de beide laatste toch is, gelijk wij bij een vorig artikel in het breede hebben aangetoond, de schuld wel degelijk *nieuw*, om de zeer eenvoudige reden, dat zij vroeger niet wisten, dat die schuld door de Regering gemaakt was; en het overtuigend bewijs, dat men haar, zoo binnen- als buiten 's lands, als eene *nieuwe* schuld, als een *nieuw* bezwaar, aan de Nederlandsche Natie op te leggen, beschouwde, vindt men in de aanmerkelijke daling van het Nederlandsche staatspapier, na het bekend worden der voorgestelde leening, en het zich niet herstellen van den koers van dat papier, nadat de Regering verzekerd had, dat het slechts eene *oude* schuld was, die men verevenen, geene *nieuwe* schuld, die men vestigen wilde.

De beweegreden van den Heer S. H. voor de aanneming der wet, is dus eigenlijk de volgende: » De Regering » wist *vroeger*, dat zij, buiten toestemming der Staten-» Generaal 40 millioenen schuld bij de H. M. gemaakt had. » Voor de Regering was het dus eene *oude*, geene *nieuwe* » schuld, en daarom zal ik vóór de wet stemmen."

Om dit argument niet te verzwakken heeft de Heer S. H. intusschen omzigtig genoeg geweest, slechts ter loops van de 10 millioenen te gewagen, van welke de Regering ergens in hare antwoorden zelve gezegd heeft, dat deze eigenlijk als eene nieuwe schuld kunnen worden aangemerkt.

Maar wanneer een argument krachtig genoeg is, om 40 millioen te doen goed stemmen, schijnt er wel een tiental daarenboven op te kunnen doorloopen. De Heer Faets intusschen heeft op dit punt gemeend te moeten opmerken, dat het goede met het kwade wederom in dit ontwerp vermengd was, en gaat zelfs zóó ver van te zeggen, dat de Leden der Kamer hierdoor op een moeijelijk standpunt zijn geplaatst en hij zijne stem van de nadere inlichtingen des Ministers zal laten afhangen.

De opinien dezer beide Leden zijn dus op dit punt toch eenigzins verschillend.

De Heer S. H. heeft intusschen meerdere beweegredenen voor zijne goedkeurende stem: namelijk, dat door de afbetaling der 40 millioen, (op welke dit nadere argument mede maar *alleen* slaat,) het Departement van Kolonien van de thans op hetzelve drukkende bedingen zou worden ontlast; berekenende de spreker, dat het bezwaar hetwelk voor dat Departement zou wegvallen, ruim 15 pct. van het voorgeschotene kapitaal bedragen zal, en dat het zich daarvan alsnu door eene rentebetaling van 5 pct. konde ontlasten.

Wij wisten niet, waar over wij ons, dit lezende, het meest moesten verwonderen, of over de houding der Handel-Maatschappij, welke hare hulp slechts op zulke onereuse voorwaarden, als eenen intrest van ruim 15 pct. aan het zwaar gedrukte vaderland heeft willen verstrekken; of [illegible] het Gouvernement, hetwelk in zulke bedingen is toegetreden en de werking daarvan jaren achtereen heeft laten voortduren, tot groot nadeel der schatkist, en tot verrijking van eenige houders van obligatien op die Maatschappij.

Het is naar ons oordeel eene vlek voor de H. M. dat zij van den zich in verlegenheid bevindenden Staat winsten heeft gevorderd, op het uitzetten harer gelden, welke in het gewone leven met den naam van woeker zouden worden bestempeld.

Maar dit punt aanroerende, zou de spreker aan de Natie eene gewigtige dienst bewezen hebben, door aan te toonen, dat het Gouvernement van den aanvang af, dat die winsten zoo buitensporig werden, ernstige en krachtige pogingen bij de H. M. had aangewend, om billijker voorwaarden te bedingen, en dat die pogingen vruchteloos zijn geweest.

Waren er toch *zulke* pogingen *niet* ernstig aangewend, dan heeft het Gouvernement eigenwillig het bezwaar door de Natie doen dragen, om hetwelk op te heffen, zoo als gezegd wordt, nu de leening van 40 millioenen benoodigd is; en in dit geval zou welligt het geheele argument komen te vervallen, omdat dan nog altijd het uitzigt open bleef, dat de H. M., daartoe ernstig aangezocht, wel buiten dadelijke teruggaaf der 40 millioenen tot billijker voorwaarden zou besluiten.

Eene nadere beweegreden, voor deszelfs goedkeurende stem, vond de spreker in de *toenadering* der Regering, betoond in de bijvoeging van art. 4 van het ontwerp van wet.

Eene *toenadering* moge het zijn, maar geene voldoening aan het, in ons oog, billijke verlangen der meeste afdeelingen van de Staten-Generaal, dat, bij het geven der inlichtingen nopens de O. I. bezittingen, tevens de *laatst geslotene rekening* dier bezittingen zal worden overgelegd, en het dan met zekerheid bekende saldo, zooveel doenlijk, tot uitdelging onzer schulden zal worden gebezigd.

Enkel eene *toenadering*, in de omstandigheden, waarin wij ons bevinden, kan ook met geene mogelijkheid voldoende zijn.

Wij zijn, ten aanzien onzer financien, gelijk aan eenen in het water gevallen mensch, die ja, nog worstelt en spartelt, om zich boven te houden, doch voor wien toch het oogenblik nadert, waarin hij, zonder krachtdadige hulp, zinken moet. Wat zal het aan dezen drenkeling baten, dat iemand eenige schreden tot hem *toenadert* en van den wal zijn worstelen aanziet? Begeeft deze zich niet bij hem te water en brengt hem, al zwemmende aan den wal, dan is hij hopeloos verloren.

Dat de Regering niet aan den wal blijve en slechts *toenadere*; dat zij integendeel zich met allen, die haar willen behulpzaam zijn, te water begeve; dat zij namelijk door eene volkomene openhartigheid, door het beantwoorden aan het billijke verlangen van — en door zich te vereenigen met de vaderlandslievende pogingen van het grootste deel der vertegenwoordiging, krachtdadig en welwillend medewerke, om den drenkeling te redden: en gewis hij zal gered worden, en de Natie zal de Regering over deze hare medehulp zegenen.

Verder zegt de spreker, dat wij onzen tijd en onze krachten aan de toekomst moeten wijden, en ons niet bezig houden met aanmerkingen over het gebeurde en het verledene, hetwelk toch niet meer in onze magt staat.

Wil de Heer S. H. inderdaad op de *toekomst* gezien, en het geluk des Vaderlands bevorderd hebben, wat kan dan, vragen wij, door hem heilzamer worden geacht, dan dat er *waarborgen* voor die toekomst worden verkregen, dat zij niet gelijk worde aan het verledene, bij hetwelk de Heer S. H. verlangt, dat wij ons niet zullen ophouden?

Ook wij willen het oog er van afwenden, omdat hetzelve waarlijk, met opzigt tot ons financie-wezen, waarvan hier de rede is, weinig aangename of bevredigende gezigtspunten oplevert; maar zien wij ook al naar de *andere* zijde, ons geheugen wil ons maar niet verlaten; en, aan het heil en de rust onzer *toekomst* denkende, roept hetzelve ons aanhoudend toe: » *dit en dat is gebeurd*," en ons oordeel voegt er bij: » *zal de toekomst voor Nederland rustig, voorspoedig en gelukkig zyn, dan behoort* DIT *en* DAT *niet meer te* KUNNEN *gebeuren*."

Zóó denken ook vele andere Leden der Staten-Generaal er over; zij vorderen daarom *waarborgen*, en het niet bezitten of erlangen derzelve zal, vreezen wij, *Hen* beletten, vóór de wet te stemmen. (*)

Ten slotte gewaagt de spreker van » *heerschende spanning* van *bestaande brandstoffen*, van *opstokers* en *aanblazers*," welke het noodzakelijk maken, de handen in een te slaan, en door eendragt en vertrouwen het geluk des Vaderlands te bevorderen.

Waar mag de spreker toch wel bedoelen dat die brandstoffen aanwezig zijn? In ons Vaderland? Zoo neen, dan kwam dit gezegde weinig te pas, omdat zijne rede enkel vaderlandsche belangen ten onderwerp had, en wij elders zoovele woelingen aanschouwden en nog dagelijks aanschouwen, zonder dat onze inwendige rust daardoor in het minste gestoord wordt. Zoo *ja*, dan moet het als eene smartelijke grieve beschouwd worden, onzer rustige en kalm gestemde Natie aangedaan, in haar midden zoovele *brandstoffen*, *opstokers* en *aanblazers* te onderstellen, als ware zij ieder oogenblik tot oproer gereed, en moest men, bij verschil van gevoelen tusschen de Regering en de Staten-Generaal, van haar het ergste duchten.

Wij zouden dan de vrijheid nemen, den Heer S. H. te verzoeken, ons één voorbeeld aan te wijzen eener Natie, welke jaren achtereen, bij het torschen van schier ondragelijke lasten, bij het tot bergen zien ophoopen harer schulden, tot handhaving van eenen stand van zaken, welker nut of noodzakelijkheid, voor *hare* belangen, zij niet kon inzien noch bevroeden, en welke zelf bij meerdere leden harer vertegenwoordiging veelmalen in de staatsvergadering ten sterkste betwijfeld werden; — bij het zien van zóóvele misbruiken en verkeerdheden; van zóó ruime beschikkingen over de met moeite door haar bijeengebragte gelden, — nogtans zóó kalm en rustig, zóó gesteld op orde, zóó vol eerbied voor de wetten en de regering, zóó gezind, om al het mogelijke tot heil des Vaderlands te helpen aanwenden, gebleven is, als juist die Nederlandsche Natie.

Bedoelt de Heer S. H. welligt het gebruik, hetwelk de vrije drukpers van hare grondwettige bevoegdheid maakt? Noemde Z. E. G. *dit* brandstoffen, opstokerij of aanblazerij, waarlijk dan zou Z. E. G. toonen al zonderlinge denkbeelden van eenen vertegenwoordigenden regeringsvorm te bezitten.

En wat doet bij ons te lande de vrije drukpers dan toch? Maakt zij *misbruik* van haar regt? Waar zijn dan de vonnissen, die haar deswege bestraffen? Streeft zij naar de omverwerping van den troon? naar eene verandering van dynastie? Immers geen regel geen letter zelfs kan worden aangewezen, welke hiertoe de strekking heeft. Roept zij het gepeupel op, maakt zij kwade hartstogten gaande? Ook hier van zou de Heer S. H. het bewijs schuldig blijven.

En wanneer dan de pers er slechts naar streeft, om het beschaafde, achtingswaardigste en meest invloed hebbende gedeelte der Natie, en ook, waar het noodig is, de regering omtrent de ware belangen des vaderlands, naar haar vermogen voor te lichten; om meer orde en meer regelmatigheid in het bestuur des lands, om meer zekerheid voor de eerbiediging der staatkundige en burgerlijke vrijheden, en daardoor eenen des te vasteren grond voor de algemeene tevredenheid, voor de liefde tot het vaderland en het regerende huis, te vestigen, — is *dit* het streven der nederlandsche drukpers, waar zijn dan toch die *brandstoffen*, die *opstokers* en *aanblazers*? op welke de Heer S. H., als met eenen dreigenden vinger, wijzen wil, en die het noodzakelijk zouden maken, dat de Staten-Generaal en de Regering de handen in een slaan, en dat bijgevolg eerstgenoemden ophouden met aan te dringen op die waarborgen, welke het meerendeel hunner verklaard heeft, voor het toekomstig heil van Nederland noodzakelijk te achten?

Wij erkennen het, de redevoering van dit Lid der Staten-Generaal heeft ons lang, misschien voor onze lezers *al* te lang, bezig gehouden; maar wij verklaren ook, dat het juist *deze* was, welke de meeste stof tot, (zoo wij meenen) gegronde aanmerkingen aanbood, en waarin het minste die liberale en milde geest viel op te merken,

(*) De afstemming der wet, heeft sedert deze onze verwachting in alle opzigten verwezenlijkt.

welke over het algemeen in de meeste redevoeringen der overige Leden doorstraalt; een geest, welke dan ook niet kan nalaten, ons met opzigt van het eerlang ter hand te nemene werk der wijziging van de grondwet, met de beste hoop voor de toekomst te vervullen.

Nieuwstijdingen.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, *den* 18. *December.* Een der dagbladen verzekert, dat de Israeliten te Marocco bijzonder talrijk zijn, en in vele steden van dat rijk het derde, ja de helft der bevolking uitmaken. De Israeliten, die in de steden wonen, zijn bijzonder geschikt in het vervaardigen van gouden en zilveren borduursels, en munten ook als schoenmakers en kleermakers, door hunnen arbeid, uit. Men telt, zegt het opgemelde blad, in het rijk van Marocco, bijna 1,000,000 Israeliten, die het echter nog niet gewaagd hebben zich te doen emanciperen, ofschoon zelfs de tegenwoordige eerste minister des Keizers tot dit kerkgenootschap behoort.

— Zoo even ontvangt men hier berigten nopens de in Beijeren rondzwervende rooverbende; op den 7e zijn de drie aanvoerders der bende gevankelijk binnen Munchen gebragt; twee derzelven zijn broeders; zij zaten ieder gekelend op een' wagen, werden door gendarmes geleid en droegen de blijken van het gevecht, waarin zij, na hevige tegenweer, waren bezwoken; overigens waren zij als bergschutters gekleed.

— Uit Berlijn schrijft men aan de Frankforter *Postambts Zeitung:* Na een langdurig zeer zacht najaar hebben wij thans eene koude, die reeds 10 graden Réaumur bereikt heeft. Eene omstandigheid, die in sterk bevolkte plaatsen altijd invloed oefent op het physiek en moreel; van daar dan ook dat in de laatste dagen verscheidene zelfmoorden, rampen, afzetterijen en huisdiefstallen voorvielen.

FRANKRIJK.

PARIJS, *den* 19. *December.* Het fregat *Isère,* hetwelk volgens de bladen, aan hoon van de Britsche marine op de reede van Mauritius is blootgesteld geweest, is te Brest aangekomen, en deszelfs Kommandant, de Heer *de Tinan,* heeft over het gebeurde een rapport aan het gouvernement gezonden. Men wilde dat de raad daarover vergaderd is geweest, en er besloten is geworden eene nota naar Londen te zenden, om vergoeding te vorderen.

— De Markies *van Crouy-Chanel* is op nieuw gearresteerd.

BELGIE.

BRUSSEL, *den* 18. *December.* Naar men verneemt, hebben de eigenaars der heerlijkheid en abdij van Postel dezelve voor eene aanzienlijke som aan de Koningin der Belgen verkocht, welke voornemens zoude zijn, dezelve tot een aldaar op te rigten instituut voor doofstommen te doen dienen.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, *den* 20. *December.* In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van gisteren, zijn de beraadslagingen voortgezet over het ontwerp der leeningswet.

Zestien Leden hebben daarover het woord gevoerd, waarvan vier voor en twaalf tegen het ontwerp, zoodat, met inbegrip der Leden van eergisteren, er twee en dertig Leden gesproken hebben, namelijk 7 voor en 25 tegen het ontwerp, welks lot derhalve niet meer twijfelachtig schijnt.

Het vervolg der beraadslagingen is bepaald op heden ochtend ten 10 ure.

— In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden is een verzoekschrift ingekomen van ingezetenen uit Noord-Braband, nopens den vrijdom van novale tienden. Daarna zijn de beraadslagingen over de leeningswet voortgezet. Twee Leden, de Heeren *d'Escury van Heinenoord* en *van Sytsama,* voerden daarover nog kortelijk het woord.

Geen der Leden het woord meer verlangende, wordt het verleend aan Zijne Exc. den Minister van Financien, welke, na het ontwerp der leeningswet verdedigd te hebben, aan het slot zijner rede wees: op de nadeelige gevolgen die, zijns bedunkens, eene verwerping van de tegenwoordige voordragt zou hebben; door hare aanneming zou alles kunnen worden geregeld, en zeker het staatsbankroet (een woord, in den loop der discussien genoemd) zou worden verhoed; terwijl de verwerping er ons misschien een eersten stap toe laat doen. «Als Lid der Kamer (zeide Zijne Exc.) stem ik *voor* de wet."

Zijne Exc. de Minister van Kolonien was getroffen over den lof, hem toegezwaaid wegens de diensten, naar zijn beste weten, den Lande bewezen; hij stelde die goedkeuring op hoogen prijs. Wat de onderhavige voordragt betrof, het scheen hem toe, dat het wezenlijk belang des Lands, hare aanneming vereischte, dat hare verwerping schromelijke gevolgen zou kunnen na zich slepen, ja 's Lands ondergang berokkenen.

Ten slotte zeide Z. Exc.: «Aan de afbreking van datgene wat met zoo veel moeite en kosten is tot stand gebragt, kan hij niet medewerken. Wordt de wet verworpen, dan keert hij als ambteloos burger in de maatschappij weder. Eed en pligt gebieden hem dan eene betrekking op te geven, waarin hij geen nuts meer zou kunnen stichten. Hij is dan voor het minst innig bewust, dat hij, zoo veel in hem was, de rampen zou hebben afgewend, die hij van het vallen van deze wet voorziet."

De Heeren *van Asch van Wijck, Gevers* en *van Alphen* hebben verklaard, dat de ontvangen inlichtingen der Ministers hen niet hebben overtuigd, dat zij in hun gevoelen over de voordragt der wet dwaalden; dat zij met leedwezen en smart de verdediging hebben gehoord; dat zij zich van de verwerping der wet, die pligt en eed hen gebood, niet konden laten afschrikken door de droevige omstandigheid, die zij vernomen hadden, dat een der Ministers zich door gevoeligheid scheen te laten wegslepen en zijn ontslag wilde nemen; dat zij Zijne Exc. deden opmerken, dat men voor hem de grootste achting gevoelde, en de grootste en regtmatigste hulde aan Zijne Exc. hadden bewezen; dat zij niet weigerachtig waren, om, bij nader onderzoek, tijdelijke voorzieningen goed te keuren, en dat zij zich alzoo vleiden, dat de Minister van Kolonien, bij bedaarde overweging der zaak, van het door hem opgevat voornemen zou afzien. Zij hebben inzonderheid trachten te doen blijken, dat de verantwoordelijkheid van hetgeen er plaats vond niet door de Kamer, maar door de Regering moest worden gedragen, en schroomden geenszins voor de gevolgen, die de verwerping der voordragt zou kunnen doen ontstaan, omdat die in het welbegrepen belang des Lands plaats vond.

Van alle zijden der Kamer werden deze gevoelens ondersteund.

Z. Exc. de Minister van Kolonien gaf te kennen, dat hij in zijn besluit moest volharden; dat hij zich in eene zeer moeijelijke positie bevond, en het hem niet gegeven was tusschen de uiteenloopende gevoelens van den Koning aan de eene zijde, en der Kamer aan den anderen kant, eene overeenstemming tot stand te brengen.

Z. Exc. de Minister van Finantien heeft, tot nadere uitlegging dezer woorden, te kennen gegeven, dat de Regering niet vermeende aan het verlangen der Kamer te kunnen voldoen, om de tien millioenen uit het ontwerp weg te laten, daar deze eene wettige schuld was, welke op de Oostindien was gelegd.

De beraadslagingen gesloten verklaard en het ontwerp in hoofdelijke omvrage gebragt zijnde, is de uitslag der stemming, dat het ontwerp verworpen wordt met de aanzienlijke meerderheid van 39 tegen 12 stemmen.

Voor hebben gestemd de Heeren *Snouck Hurgronje, van Hemert, de Jonge, van Tuyll van Heeze, Boddaert, Frets, van de Poll, van Hoorn van Burgh, Druyvesteyn, Weerts, Beelaerts* en *van Swinderen.*

Tegen het ontwerp hebben gestemd de Heeren *van Sytsama, van Nagell, Kniphorst, Verwey Mejan, Dijckmeester van den Grinden, van Dam van Isselt, Luyben, Brongers, van Rappard, Wijnaendts, van den Mortel, Cats, Schimmelpenninck, Vijfhuis, van den Velden, d'Escury, Gouverneur Troup, Romme, Bruce, Clifford, van Meeuwen, Sandberg, Roëll, Backer, Binkes, Repelaer, Akerlaken, Star Busman, Rengers, Cockinga, Corver-Hooft, van Asch van Wijck, Hinlopen, Gevers, Warin, Luzac* en *van Alphen.*

Mitsdien zal Z. M. eerbiedig worden verzocht, dit wetsontwerp in nadere overweging te nemen.

De Voorzitter zegt, dat, daar de begrootingswetten voor den jare 1840 beschouwd kunnen worden met het gevallen wets-ontwerp in verband te staan, de beraadslagingen over het budget eerst Maandag zullen aanvangen, terwijl morgen, op nader te bepalen uur, zal worden beraadslaagd, over de drie ontwerpen nopens den accijns op de steenkolen en dien betrekkelijk den turf.

Naar men verneemt zal er morgen ochtend bij Z. M. een Kabinetsraad worden gehouden, waarin beraadslaagd zal worden over de vraag, wat aan de Regering, na de verwerping der voordragt op heden, te doen staat.

— De Heer *J. B. de Groof* is tot Belgisch Consul te Vlissingen benoemd.

— Men meld uit Rotterdam, dd. 19 December: Gisteren achtermiddag had in het naburig Feijenoord een verschrikkelijk ongeluk plaats. Bij het uitnemen der machine van de stoomboot *de Agrippina,* geraken twee personen in dezelve, waarvan de een, latende eene weduwe met 3 kinderen na, onmiddellijk is overleden en de andere zoodanig gewond is, dat men voor het behoud van zijne eene hand vreest, zijnde dezelve als het ware in tweeën gespleten.

Mengelingen.

RAAD VAN EENEN VADER AAN ZIJNE EENIGE DOCHTER; — GESCHREVEN TERSTOND NA HAAR HUWELIJK.

Myne waarde Dochter,

Gij zijt zoo even in den staat getreden waarin men geluk of ellende vindt. Geluk, ingeval van een verstandig, beminnenswaardig, gelijkvormig gedrag; ellende, indien men zich aan zorgeloosheid overgeeft, aan ernstige gedachten onttrekt, of door hartstogten vervoeren laat.

Gij zijt verbonden aan een man van eer, van talent, van een openhartig en edelmoedig karakter. Alle bestanddeelen van huisselijk geluk staat u dus ter beschikking; dat geluk kan u niet ontgaan, zoo gij thans uwe oplettendheid vestigt op het gedrag hetwelk gij onafgebroken moet volgen, zoo gij thans duidelijk het pad verkent, waarvan het uw bepaald besluit zijn moet, nimmer af te wijken. Ons gedrag is dikwijls het gevolg van grillen of luimen, veroorzaakt ons menigwerf veel bitters, tot dat wij inzien wat steeds het beste en het wezenlijkste tot geluk is.

De eerste regel, dien gij diep in uw gemoed behoort te prenten, is; nooit te beproeven uwen man door tegenstand, bitterheid of eenig teeken van gramschap te willen dwingen. Een man van verstand, doorzigt en gevoel duldt geen tegenstand die gepaard gaat met eenen toornigen blik of uitdrukking. Alsdan stremt de ontboezeming zijner zachte gevoelens op eens; zijne genegenheid wordt verzwakt, hij voelt zich in zijn eigen oogen vernederd: en, geloof mij, de vrouw die eens een dergelijk gevoel in den boezem haars mans wekte, wint nooit dien vasten grond weder, welken zij steeds moest hebben bewaard. Als hij haar huwt, en een goede man is, dan verwacht hij een vriendelijk, geen knorrig gelaat; hoopt in haar geen wezen te vinden hetwelk hem regeert, hem de vrijheid ontneemt om naar eigen oordeel te handelen, maar eene gezellin die vertrouwen genoeg in hem stelt om te gelooven dat zijn verstand zijn beste leidsman is.

Kleinigheden, die op zich zelve niets te beteekenen hebben, geven dikwijls aanleiding tot oneenigheid, ja zelfs tot twisten. Laat dezelve nooit een ontwerp van geschil worden; voegt er u vriendelijk, met minzamen glimlach in. Geloof mij, een geschil is duizendmaal erger. Een geschil met uwen man moet gij als het grootste ongeluk beschouwen, hetwelk gij ten zorgvuldigste vermijden moet; in uwe woning behoort alleen vrede, ongekrenkt vertrouwen en hartelijke liefde te huizen. Wat kan bovendien eene vrouw door tegenstand of koelheid winnen? Niets. Doch zij verliest alles; zij verliest de achting van haren man voor hare deugden, zij verliest zijne liefde, en daarmede het uitzigt op toekomend geluk. Zij veroorzaakt zelve haar ongeluk en geeft zich dan te laat aan ijdele en dwaze klagten over. De liefde eens echtgenoot kan slechts door de hooge meening bewaard blijven welke hij koestert voor de goedhartigheid zijner vrouw, haar beminnelijk karakter, de zachtheid van haar gemoed, haar verstand en hare liefde voor hem. Laat bij geene gelegenheid deze meening worden verzwakt; zij moet integendeel dagelijks vaster wortelen; de man moet steeds meer redenen vinden om zijne vrouw wegens die eigenschappen te bewonderen, welke aan de vrouw duurzame bekooringen geven als de persoonlijke bekoorlijkheid voorbij is.

Uw man bleef langer uit dan gij verwacht hadt? Ontvangt hem, bij zijne terugkomst, als den deelgenoot van uw hart. Hij stelde uwe verwachtingen te leur ten aanzien van een voorwerp van opschik, huisraad of anderzins, dat gij gewenscht hadt? Laat er nooit ontevredenheid over bemerken. Neem zijne verontschuldiging minzaam op.

Leer uwe ondergeschikten, u te achten en lief te hebben, terwijl gij van hen eene redelijke pligtsvervulling verwacht. Kwel u zelve of hen nooit met kijven; dit heeft geen ander uitwerksel dan hen ontevreden en brutaal te maken. Vormaan ze met vasten ernst.

Beschaaf uwen geest door het lezen van zoodanige geschriften, die tevens leeren en onderhouden. Besteed niet te veel tijd aan romans. Slechts weinige zijn nuttig, door het zedelijk gevoel te verfijnen en wereldkennis te leeren; de meeste prikkelen slechts de hartstogten of wekken eene overdrevene gevoeligheid. De meeste tooneelstukken hebben dezelfde strekking, en missen dikwijls de kieschheid welke een der hoofdsieraden van het vrouwelijk karakter is. Geschiedkundige, zedekundige werken, levensbeschrijvingen, benevens eenige gedichten en praktische philosophie zullen gewis uw verstand scherpen, uwe deugd bevestigen en u tot eene onderhoudende gezellin maken. Eene vrouw zonder godsdienstig gevoel levert geen waarborg voor hare deugd; zij wordt de prooi harer hartstogten en mist in den rampspoed haren voornaamsten troost.

Wederzijdsche beleefdheid is onder de innigst verbondene vrienden een wezenlijk vereischte voor de harmonie die nooit gestoord of afgebroken behoort te worden. Hoe hoofdzakelijk is zij dus niet tusschen echtgenooten! Hoe inniger de liefde is, des te minder willen beide op eenige wijze veronachtzaamheid of met de minste ruwheid of achteloosheid behandeld worden. En al is deze beleefdheid op zich zelve geene deugd, zoo is zij althans een middel om aan wezenlijke goedheid eene nieuwe bekooring bij te zetten, een middel om misverstand en zelfs twist te verhoeden; zij is de olie van het raderwerk, verwijdert stroefheid, en verschaft aan alles eenen aangenamen, ongestremden, vriendelijken gang.

Ik voeg hier nog bij dat huwelijksgeluk niet van rijkdom afhangt; neen, men zoeke het niet in aardsche goederen, maar in gevoelens, die tot de wederzijdsche verhouding passen en zamensmelten. Het noodwendige is het vereischte, verder is alles ideaal. Geloof intusschen niet dat ik uwen man wil raden, er niet op bedacht te zijn om zijn vermogen op elke verstandige en lofwaardige wijze te vermeerderen. Ik zou wenschen hem ten dien opzigte ijverig te zien, dewijl ijver, eene vlijtige werkzaamheid in het najagen van een loffelijk doel, een wezenlijk bestanddeel van geluk is.

Laat in het bestuur der huiselijke zaken voorzorg en wijze spaarzaamheid heerschen. Laat in alle uwe verrigtingen netheid, orde en verstand doorstralen. Vereenig mildheid met wijze spaarzaamheid, bewaar altijd iets voor weldadige doeleinden, en sluit uwe deur nooit voor het lijdende menschdom. Uw dienstboden inzonderheid hebben aanspraak op uwe milddadigheid, voed en kleed ze wel, verzorg hen in ziekte en behandel ze nooit onbillijk. (*Arnh. Cour.*)

Zeetijdingen.

VLISSINGEN, *den* 23. *December.* Sedert den 20. dezer, zijn alhier ter Reede gekomen: Voor Batavia bestemd:

De Cochar, P. Willems, van Hellevoetsluis, met stukgoederen.

Voor Brussel bestemd:

La belle Alliance, W. N. Ronne, van Londen, met suiker.

Voor Gend bestemd:

Johanna, J. Hintens, van Rotterdam, met suiker.

Voor Antwerpen bestemd:

Princess Victoria, H. Woodruff, van Londen, met passagiers en stukgoederen; *the Peace,* R. Breckon, van Londen, met lijnzaad; *Nostri Signor di Bengona,* J. di Bengoa, van Havannah, met suiker; *Charlotte,* F. Muys, van St. Ubes, met zout; *Oscar,* J. G. Jensen, van Marseille, met fruit en stukgoederen; *de twee Gebroeders,* H. J. Ricke, van Londen, met suiker; *l'Auguste,* P. Guenel, van Havre de Grace, met stukgoederen; *l'Industrie,* O. de Boo, van Rio Janeiro, met koffij; *Corsair,* J. Grig, van Montevideo, met huiden; *de jonge Anthonie,* H. Beekman, van Bayonne, met wijn en stukgoederen.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar Zee gezeild:

The Soho, T. Whitecombe, naar Londen, met passagiers en stukgoederen; *the Hope,* J. Hendry, naar Londen, met vlas.

Voor Duinkerken bestemd:

Le Duinkerquois, J. Pietersen, van Rotterdam, met stukgoederen, ligt onder Rammekens.

Advertentien.

Ter Drukkerij van P. WEDTS DE SWART.